

Met de vroedvrouwenfiets van het groene Hoeilaart naar het gekleurde Brussel

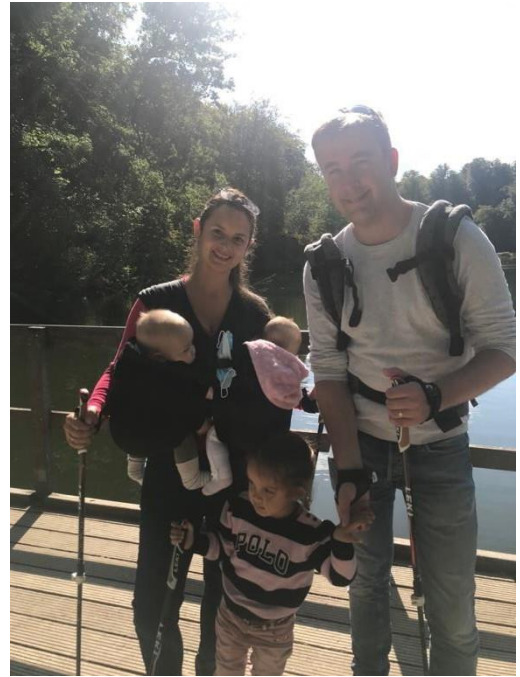
Zondag 6 september, 9u30, ik fiets naar een afgesproken punt aan de rand van het Zoniënwoud, tussen Tervuren en Brussel. Zoals elke zondag spreken we met een 5 tot 10-tal mama's en baby's (en sinds kort ook één papa) af om de gaan Belly2belly Walking. Belly what? Wel Nordic Walking met de baby in de draagdoek. We begonnen ooit allen met de baby op de buik, al zijn er veel ondertussen al naar de rug gewijzigd. Een initiatief van Helena Robeyns dat een 4-tal geleden startte, mama's leren de techniek, werken aan hun conditie na de bevalling, samen met hun baby en in de frisse buitenlucht van het Zoniënwoud. De 'Experten' komen elke zondag samen.

Daar kom ik allemaal ouders tegen die ik ooit begeleidde tijdens zwangerschap en postpartum. Altijd een fijn weerzien, fijn om hen te zien groeien en hun weg te vinden in het ouderschap. Ook in neem mijn dochter van bijna 4 jaar mee, om ook even mama te zijn.

Saskia is er ook terug bij. Met haar eerste kindje was ze, tijdens de tweelingzwangerschap heeft ze even verstek moeten geven, maar zodra ze kon stond ze er. En Hoe? Met twee kindjes op de buik!

Saskia beviel prematuur op 5 maart 2020, net voor de corona-perrikelen. Een week later, als Saskia naar huis mag, sluiten de scholen, kan de grote zus haar broer en zus niet meer bezoeken, kunnen haar man en zij niet meer samen naar de kindjes, zijn de winkels gesloten en dus gepaste kledij en is het huis klaarmaken voor de komende maanden niet meer mogelijk. Wat volgt is een moeilijke 6 weken, waar je als mama en papa naast elkaar leeft, nooit samen je kinderen kan zien of samen thuis voor de grote zus kan zorgen. Papa werkt thuis met een kleuter, mama zit hele dagen in het ziekenhuis... Ook bij de thuiskomst van de kindjes kan er geen hulp langskomen, drie kinderen in huis en een fulltime werkende partner.

Momenteel zijn ze 6 maanden, Saskia start terug met werken en de kindjes gaan naar de opvang. Geen dag heeft ze de afgelopen maanden rust gehad. En dan ben ik blij dat een samenkomst van mama, een wandeling, even buiten bestaat. Hopelijk gaf dit toch wat rust...

Saskia schreef heel haar bevallingsverhaal voor het VBOV tijdschrift neer. Niet leden kunnen haar hier nalezen <https://sitemn.gr/JokeMuyldermans/nl/stories/>.

Thuis even rusten na een 6 km wandeling met een 16kg kleuter op mijn rug. Om dan in de namiddag richting Brussel te vertrekken. Ik passeer heel wat huizen waar ik dacht: 'oh, hier ben ik al eens geweest', 'hier was de borstvoeding toch wel moeilijk', 'oh wat een fijn koppeltje woondedaar'.... Ik neem de tijd om herinneringen van de zorg te laten passeren en rij rustig verder.

Tijdens de coronaperiode in het voorjaar 2020 heeft Brussel tijd en geld geïnvesteerd in het fietsvriendelijker maken van Brussel. Ze zijn er nog niet, maar ik merk berijdbare wegjes en soms zelfs volledige rijstroken die afgesloten werden en een nieuwe bestemming kreeg, de trage weggebruiker. Ik passeer enkele Brusselse plekjes en monumenten.

Na het binnenrijden in Brussel via het Zoniënwoud, langs de VUB en ULB te rijden, passeer ik de Brusselse cinquantenaire, ook wel gekend als het jubelpark.

Erna fiets ik de wetstraat, waar het metrostation Maalbeek ligt, sinds 22 maart 2016 gekend door de aanslagen in Brussel. Maar ook het hart van de Europese wijk, met onder andere het hoofdkwartier van verschillende diensten van de Europese commissie.

Even langs het koninklijk paleis, de vlag hangt buiten, de koning is in het land. Noot aan mezelf: misschien toch beter een fietsbroek aandoen als je langs de Brusselse kasseien rijdt. En er komen er nog...

Nog even langs het koningsplein om dan richting Hallepoort te rijden.

De Hallepoort. Hier heb ik fijne herinneringen, na vele uren stage in het Sint-Pieter Ziekenhuis. Het ziekenhuis dat mij geleerd heeft om te gaan met een heuse diversiteit, de kracht van vele mensen, hier is geen dag hetzelfde.

En dan geen Brussels monument, maar een voor ons vroedvrouwen wel gekend gebouw, de hoofdzetel van Kind en Gezin. Één van onze partners, waar we regelmatig mee overleggen.

Om dan toe te komen in de marollen. Ik zie jonge kinderen een balletje sjotten op een pleintje, anderen hangen maar wat rond. Het mandje van de fiets kwam net even los, onmiddellijk komt een vriendelijke jongen naar me toe "Je peux vous aider madame?" Met een warm hart kom ik 100 meter verder toe bij de lokale van Wheel of Care. Klaar om de fiets door te geven aan Flora Billiow.

